

Vandalizem

Zadnjič sem na televiziji gledala oddajo, v kateri je bilo govora o onesnaževanju zraka in življenjskega okolja nasploh, o tem, da bi morali ljudje bolj paziti na naravo in na okolico. Vidite, res je treba vzgajati ljudi. Pred vojno je bila Ljubljana — bela, danes ni več. Nekajkrat sem bila na potovanju po inozemstvu, ko pa sem se vračala, sem šele opazila, kako smetna in umazana je naša Ljubljana in tudi drugi kraji, sicer po naravi pravi biseri. Naša ulica je bila pred vojno popolnoma nepomembna, vendar je bila vsako leto štirikrat opleta, pometena in očiščena. Sedaj pa smo imeli veliko let pravo jezero, tako da še iz hiše nisi mogel priti. Potem se neke jesenske noči pripelje avto s prikolico, polno raznih odpadkov, saj, železa, opeke in druge navlake ter začne vse to stresati v naš bajer. Slučajno sem tega voznika videla skozi okno ter ga s pomočjo sosedov pregnala. No, na številne prošnje, proteste in nerganja je cestno podjetje pred meseci vgradilo dva jaška na tem delu ulice in sedaj vsaj jezer in poplav nimamo več. Toda ta idila ni dolgo trajala — zopet se je našel kulturni človek in za živo mejo stresel poln avto raznih odpadkov in smeti. Kako bi tem vandalom stopili na prste?

Anica Hudobivnik,
Beljaška 22

Povprašali smo za mnenje naše komunalne nadzornike. Tudi oni poznajo primere divjih odlagališč, toda sami so skorajda nemočni, saj jih je premalo, da bi nadzorovali vse divje »smetanje«. Kazni za takšno početje so se v zadnjem času precej poostrele, vendar pa brez pomoči občanov, ki naj bi sporočali številke avtomobilov teh vandalov ali celo njihova imena, če jih poznajo, komunalni nadzorniki ne morejo veliko storiti. Zato pozivamo vse občane: pazite na divje odlagališča, zapišite si številko avtomobila, če svoje nečedne posle opravljajo kar s prevoznim sredstvom (morda celo s kamionom). Podatke bomo posredovali nadzornikom in storilce tudi zapisali v Tribuni.

„Piroman“ na Pavsičevi

Spoštovani tovariš urednik!

Kot prizadet občan vas prosim, da meni in sosedu javno odgovorite na naslednje vprašanje:

Ali je dovoljeno kuriti vrtno in hišne odpadke na vrtovih? Naš sosed namreč brezobzirno kuri vse svoje odpadke, včasih tudi dvakrat tedensko in to pred tujimi stanovanji. To neznosno smrdi in v vetrovnih dneh nam saje, ki so od papirja velike, nosi v naša stanovanja in po perilu, ki ga zunaj sušimo. Mi vsi nosimo take odpadke v smetnjake, on pa na kup, ki ga nato zakuri. Ali je res kaj takega dovoljeno, saj imamo v Šiški že tako onesnažen zrak, taki brezobzirneži pa ga nam še bolj onečiščujejo. Le kako bi bilo, če bi vsi, ki imamo vrtove, delali tako kot on. Razumem, da zakurijo ljudje jeseni in spomladi, ko pospravijo vrt, ampak dvakrat tedensko je pa prehudu.

Prosim, odgovorite mi to v vašem glasilu, morda se bo čutil prizadetega in bo prenehal s kurjenjem. Ali naj obvestim sanitarno inspekcijo? Obvestil bi tudi krajevno skupnost in prosil za posredovanje, toda ta se žal za take in še bolj pereče probleme ne briga.

Prizadet občan iz
Pavsičeve ulice

Vašemu sosedu lahko poveste, da ga bo ta njegova dejavnost še drago stala, saj je za takšno početje predvidena kazen do 300 novih dinarjev. Strogo je namreč prepovedano sežigati odpadke oziroma kuriti ogenj na odprtih prostorih v bližini zgradb ali drugih naprav tako, da to moti okolico (kot je zapisano v mestnem odloku o javnem redu in miru). Za smeti in odpadke imamo smetnjake in kontejnerje za večje kose, ki jih zeleni tovarnjak ne more »pogoltniti«. Svetujemo vam, da sosedu še enkrat prijateljsko posvarite, da ta njegova zažigalska strast ni na mestu in če bo ta nasvet odklonil, ga preprosto prijavite komunalnemu nadzorniku. Kazen ga bo morda spravila k pameti.

Marljivi taborniki

Šišenski taborniki so delovno stopili v novo leto, saj so se odredili Dobra volja, Zlatorog, Rožnik in Beli bobri s svojimi tremi tisoči aktivnih članov udeležili že številnih akcij. Tako so se 5. januarja udeležile orientacijskega pohoda »Glas svobodne Jelovice 74« tri pomlajene ekipe, ki so se uvrstile na sedmo in osmo mesto. Šestnajstega januarja se je odred Dobre volje udeležil srečanja mladincev in pripadnikov JLA, ki ga je organizirala mladinska organizacija. Tam so s svojo humoriistično točko razgibali malce preresno občinstvo. Devetnajstega januarja je isti odred organiziral orientacijsko tekmovanje lokalnega značaja, ki se ga je udeležilo kar šest ekip »Dobrovoljcev«. Zlasti so se izkazali signalisti, ki so bili na razdaljo 400 metrov skoraj nemotljivi.

25. januarja je v dvorani KS Sercerjevo o zgodovini slovenske planinske organizacije predaval znan alpinist in član odreda Dobre volje Drago Pešl. Devetega februarja je odred Dobre volje organiziral zbiralno akcijo papirja na območju Sercerjevo, vendar pa dobro organizirana akcija (udeležilo se je 150 članov) ni najbolj uspela predvsem zaradi slabega odziva občanov. Istega dne je imel odred Belih bobrov predavanje o orientaciji, v odred Dobre volje pa so prišli na obisk kitajski kuharji, ki so pripravljali specialitete v hotelu Lev. Dva od teh kuharjev sta člana skavtske organizacije v Hong-Kongu, tako da je bila izmenjava mnenj in informacij nad vse zanimiva. Dobre volje resnično ni zmanjkalo, saj so bili vendar na obisku pri odredu Dobre volje.

Zimski čas in pomanjkanje snega so taborniki izkoristili za številna predavanja v okviru zimskega vodniškega tečaja. Še nekaj: ali veste, da praznuje letos odred Dobre volje (ki je lani prejel visoko priznanje SZDL, ZTS in ZTJ) 20-letnico ustanovitve? Ob tem jubileju pripravljajo člani veliko taborniško akcijo, o kateri pa bomo spregovorili kaj več prihodnjič.

Branko Semolič

GA POZNATE?

Rok'ca, ne le mok'ca

Vratarja na naši občinski skupščini Jožeta Pirca večina bralcev dobro pozna. Toda, starejši Šiškarji ga poznajo še po nemčem drugem — bil je vrsto let nenadkriljiv pekovski mojster in mnogi še danes vzdihujejo po izdelkih iz njegove pekarnice na Šišenski 57.

• »Vsak začetek je težak,« nam je hitel pripovedovati prijazni Jože, »že zgodaj sem izgubil starše in sem se kot hlapec potikal naokoli. Izučil sem se za pekovskega pomočnika in služboval po raznih krajih Slovenije, leta 1933 pa sem odprl parno pekarno na Šišenski 57. Kruh je šel dobro v

Jože Pirc: »Dober kruh jemo!«

prodajo, izdeloval pa sem še celo vrsto peciv ter krofe za samopostrežni avtomat v »Daj-Damu« (takrat so jih prodajali po 2 dinarja). Leta 1948 sem se zaposlil kot obratovodja v Pekarni »Center«, ki je prevzela moj lokal, kasneje pa sem bil kontrolor pri »Zitu«. Sedaj sem upokojen, toda še vedno sem njihov. Zaradi nizke pokojnine mi je vratarska služba prav dobrodošla.

• Njegovega poklica ne bo nihče nasledil, čeprav je sin Jožko zaposlen pri »Zitu«. Sicer pa je ponosen na svoje otroke, saj je hčerka Jožica (poročena Debeljak) operna pevka, sin Bogo pa je bil odličen nogometaš. Sam je že dolga leta med najprizadenejšimi gasilci v Zgornji Šiški, na kegljišču »Ilirije« rad kdaj zaluča kroglo, bil pa je tudi ribič, vendar pravi, da je zaradi nočne službe prevečkrat kar stoje zadremal ob vodi.

• »Ja, za dober kruh ni dobra samo mok'ca, ampak tudi rok'ca. To načelo me je veskozi vodilo pri delu, zato so moj kruh ljudje radi kupovali. Danes je sicer peka kruha avtomatizirana, lahko pa rečem, da jemo zelo dober kruh. Žal je pekovski poklic premalo cenjen, saj če ni kruha v trgovini, so tega krivi peki, nihče pa se ne zamisli, koliko kruha je v smeteh. Čeprav živim z ženo sama, včasih še spečem kruh doma ali malo »zasladim« življenje s pecivom, toda le toliko, da ne pridem iz »forme.«

Franci Rozman